

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.
Coordinació: Jaume Monzó.
Cap de redacció: Enric Rimbau.
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda, Jesús Prats (*fotografia*) i Rosa Serrano (*documentació*).
Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí, Alex Milian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i portada*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí Colomines, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Fontana, Josep Gifreu, Alex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Gèlia Marcos, Joan Mari, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.
Corresponsals: Ferran Casas (*Madrid*), Macià Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Rabat*), Sebastià Girard (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Josep Bagur (*Menorca*), Octavi Martí (*París*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Mardc Segales (*Andorra*).
Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gisbert, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (*Kuwait*), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (*el Caire*), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (*Pequín*).
Traductors: David Egea (*alemany*), Yolanda Girao (*italià*), Maite Insa (*anglès i francès*).
Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bague, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Gèlia Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.
Disseny capçalera: Enric Satué.
Foto portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i Gemma Ferrando (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Margalida Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraia (Horta).
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Matar els braus

Hi ha una percepció clara sobre la qüestió de les curses de braus. I és que, com a mínim al Principat, la *fiesta nacional* s'acabarà per si sola, simplement per manca de públic. De fet, només les generoses subvencions de l'estat —aquesta activitat, molt indicativament, pertany a l'àmbit del Ministeri de l'Interior— i les injeccions de diners que provenen dels turistes mantenen, més o menys, algunes places, poques, amb activitat estable.

De fet, no hi ha cap motiu seriós per mantenir aquesta mena d'espectacle. La major part de la defensa es basa en arguments de tipus estètic o a comparar una suposada noblesa de la plaça de braus amb l'esfereïdora maquinària de l'escorxadador. Però el problema no és aquest, sinó el fet de considerar que el patiment i la mort d'un animal poden ser susceptibles d'esdevenir un espectacle públic.

De tota manera, és evident que el fons de la qüestió no deriva dels drets dels animals, sinó del caràcter de *fiesta nacional* que, tradicionalment, ha estat atribuït a aquest espectacle. A tot el món, la imatge d'Espanya ha estat associada, almenys des del segle XIX, a les curses de braus, i aquest ha estat, precisament, un dels atractius publicitaris que ha utilitzat sempre la promoció turística espanyola. I encara més, els bous formen part del moll de l'os de la simbologia de l'espanyolisme i, en aquest sentit, tenen un tractament de "qüestió d'estat" innegable que complica molt qualsevol intent d'anàlisi objectiva.

Afrontar la supressió de la festa dels braus a Catalunya pot generar una tempesta política espectacular. És igual que, per exemple, a les Illes Canàries no hi haja una sola plaça de bous, el simple fet que el Parlament de Catalunya entre a debatre la qüestió provocarà un atac frontal del que a nosaltres ens fa gràcia anomenar la "família Brunetti", a la qual, en aquesta ocasió, es poden afegir perfectament els mitjans de l'òrbita socialista.

De tota manera, cal no perdre de vista quina és la realitat de l'opinió pública catalana. Les curses de braus poden suprimir-se amb el suport d'una gran majoria de la societat, que les considera un espectacle cruel i anacrònic. En canvi, els suports que hi puguen tenir vindran d'una minoria molt reduïda, sovint vinculada als sectors polítics d'un espanyolisme més radicalitzat. Això no vol dir que al Principat no hi haja veritables afeccionats, com hi són, encara més nombrosos, al País Valencià i, en especial, a la Catalunya Nord, on la festa té un curiós sentit de catalanitat. Però aquestes persones també han d'entendre que la seua sensibilitat no està per sobre de la de la major part dels seus conciutadans.

Als nostres lectors

L'animal que protagonitza la portada d'aquesta setmana va morir a la plaça Monumental, de Barcelona. Podria ser que fos un dels últims, si és que prospera una proposició de llei al Parlament de Catalunya que podria prohibir la *fiesta nacional* amb els vots d'Esquerra, ICV i CiU. És una iniciativa seriosa, així que en tornarem a parlar, d'això. De moment, Alex Milian, Violeta Tena i Joan Serra ens ofereixen tota la informació sobre els braus als Països Catalans, que és molta. I una entrevista excepcional: Joan Carretero, fins fa ben poc conseller de Governació, parla de Política, amb majúscules. Val la pena llegir-la amb atenció perquè Carretero parla molt i molt clar.

Salvador Cot